

го пали, нито месецът нощем, ръката му да изпитат всички негови врагове и всички, които го мразят да станат като пяна пред лицето на вятъра..."

Ала обсадата продължаваше, враговете не се превръщаха ^{на} ~~като~~ пяна, а ^{ме} ~~обсадните~~ ромейски войници бяха получили плата само за два месеца.

Двата месеца наближаваше да изминат, а ^{на} Търново не се предаваше. Нито можеха да се превземат непристъпните му твърдини. В стана на ромеите почнаха да се дигат гласове на ропот и бунт. Страшните летни горещини, сред тия напечени скали, отнемаха всяка воля за борба. А продоволствието ставаше все по-мъчно.

Асен и хората му стискаха зъби. Още малко, още малко. Търпението щеше да реши върховният изход. Два месеца бяха минали от започването на обсадата. Бяха навлезли в третия. Беше юлий 1190 година. В напечените от слънцето стени задухата ставаше непоносима. Водата се раздаваше само два пъти през деня.

^{После само веднъж.}
Храната ~~оттвърдява~~ ^{бе на сътриване.}

Иваница се разхождаше от бойница до бойница и от време навреме се заглеждаше към далечните друмове. Сякаш чакаше нещо. Най-после пристигна един куманин, задъхан и побелял от прах. По голото му от пояса нагоре тяло, тънки струйки пот чертаеха дълги криви бразди по гърба и гърдите му.

- Тридесет хиляди от нашите успели да минат голямата река! - извика Сокач на завален български език. - Промъкнах се през Дербента и ромеите не ме забелязаха...

Българските войскари се насъбраха около куманина, отрупаха го с въпроси. Иванко гръмко запя някаква бранна песен. Войводите нададоха радостни викове: